

1 Tim 4:16 Zie toe op uzelf en op de leer ...

2.7 De brief aan de Hebreëen.

Misschien zegt u: “die brief is niet voor mij bestemd, maar voor de Hebreëen”. Maar hebt u inmiddels al ingezien dat wij ook behoren tot hen? De brief aan de Hebreëen spreekt een aantal keren tot ons, de geroepenen, over de ernst van de wijze waarop wij hier op aarde wandelen. Daarbij wordt telkens verwezen naar de wijze waarop het volk Israël hier op aarde gewandeld heeft, ten tijde van de veertig jaar omzwerving in de woestijn. Deze verwijzingen houden keer op keer een waarschuwing in die in verband staat met gehoorzaamheid aan Gods geboden en dienen tevens als voorbeeld voor ons. Maar hoe reageren wij daarop? Wat doen wij daadwerkelijk met de woorden uit deze brief?

De eerste verwijzing vinden we in Heb 2:2-3 *Want indien het woord, door engelen gesproken, van kracht is gebleken, en elke overtreding en ongehoorzaamheid rechtmatige vergelding heeft ontvangen, hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigt is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben, op betrouwbare wijze ons is overgeleverd ...* De woorden die door God, via engelen, gesproken zijn tegen het volk Israël in de woestijn, hebben niet de uitwerking gehad die ze hadden moeten hebben. Er werd door het volk niet zo veel aandacht aan besteed. Ze zeiden dat ze er wel aan zouden gehoorzamen, maar de praktijk bleek anders. Het gevolg was dat er maar 2 personen, die ouder dan twintig jaar waren, toen ze uit Egypte vertrokken, uiteindelijk het beloofde land in mochten, Kaleb en Jozua, lees Numeri 32:11-12. Yahweh had vele beloftes gegeven indien er naar Hem geluisterd zou worden, maar ook had Hij zijn straffen aangekondigd bij ongehoorzaamheid. De enorme wonderen en tekenen die Yahweh voor hun ogen verricht had waren kennelijk niet genoeg om naar Hem te luisteren en zijn geboden te onderhouden. Daarom worden wij hier aangemoedigd om *ernstig werk te maken* van hetgeen wij gehoord hebben van Yeshua en van hen die het getrouw aan ons doorgegeven hebben, *om* niet dezelfde fouten te maken en daardoor hetzelfde lot te treffen. Belangrijk is, om toch vooral te letten op de tekst van de bijbelse verzen. Het gaat om wat Yeshua en zijn apostelen ons overgeleverd hebben. Wij moeten daar niet van alles aan toevoegen of vanaf nemen. Toch is dat wat wel gebeurt is, waarom? En waarom gaan wij daar zo makkelijk mee om? Waarom accepteren wij dat allemaal? Door niet scherp en waakzaam te zijn en door onze eigen verantwoordelijk niet te nemen is dit mogelijk geweest. Laten we verder kijken.

De tweede verwijzing vinden we in Heb 2:10-11. *Want het voegde Hem, om wie en door wie alle dingen bestaan, dat Hij, om vele zonen tot heerlijkheid te brengen, de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken. Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één; daarom schaamt Hij zich niet hen broeders te noemen.* Wanneer wij de bijbelse woorden, die ons niet uitkomen, of die we anders proberen uit te leggen, links laten liggen, komen we op de een of andere manier in conflict met Gods woord. In vers 10 is sprake van: *dat Hij (Yeshua) om vele zonen tot heerlijkheid te brengen de Leidsman hunner behoudenis door lijden heen zou volmaken.* Ook wij behoren tot die *vele zonen*, dus geldt dit ook voor ons. Yeshua is ook onze Leidsman en heeft het lijden ook voor ons ondergaan. Er zijn veel uitleggers die verklaren en beweren dat deze brief specifiek gericht is aan de Joden. De voorbeelden die erin aangehaald worden zouden de ongelovige Jood ervan moeten overtuigen om de woorden van deze brief ter harte te nemen. Wij zullen dat niet ontkennen, maar wij geloven dat de woorden uit deze brief ook gericht zijn aan alle mensen die Gods stem horen. Vers 11 *Want Hij, die heiligt, en zij, die geheiligt worden, zijn allen uit één. Daarom schaamt Hij zich niet hen broeders te noemen.* Wij vallen toch ook onder de mensen

die geheiligd worden en wij zijn toch ook wedergeboren uit één. Ook wij worden toch broeders genoemd door Yeshua. Of claimen wij, gelovigen uit de heidenen, een aparte regeling en een aparte status?

Vers 13 spreekt over: *Ik en de kinderen die God Mij gegeven heeft*. Over welke kinderen wordt hier dan gesproken? Zijn niet allen die Yeshua als hun Redder en Verlosser aannemen, kinderen van God? Aan het einde van dit boekje kunt u uw conclusie trekken of u nageslacht bent van Abraham of niet. In de brief waar we mee bezig zijn, wordt vaak vermeld dat *wij ons hart niet moeten verharden als wij heden zijn stem horen*. We komen hier nog op terug.

De derde verwijzing vinden we in Heb 3. Vers 1 heeft het over *heilige broeders, deelgenoten der hemelse roeping*, horen wij daar ook bij? Iedereen zal beamen dat dit het geval is. Dus is deze brief wederom ook voor ons geschreven. Vaak is het zo dat, als het ons goed uitkomt zijn de verzen op ons van toepassing, maar anders niet, dan gelden ze alleen voor de Hebreëen, vreemd toch vind u niet! In vers 5 staat dat Mozes in heel zijn huis getrouw was als dienaar om te getuigen van hetgeen gesproken zou worden. Vervolgens gaat de bijbel over op Yeshua in vers 6. *Maar Christus, als Zoon, was getrouw over zijn huis. Zijn huis zijn wij, als wij tenminste de vrijmoedigheid en de hoop, waarin wij roemen, tot het einde onverwrikt vasthouden*. Niemand zal toch durven beweren dat wij niet tot dat huis behoren. Ef 2:11-22 maakt toch heel duidelijk dat wij daar nu ook toe behoren. Zie hoofdstuk 3.

De vierde verwijzing vinden we in Heb 3 vanaf vers 7-8. Daar wordt opnieuw uitvoerig uiteengezet wat er allemaal fout ging tijdens de reis door de woestijn. Let op, want hier staan belangrijke zaken voor ons in. *Het is zoals de Heilige Geest zegt: Heden als gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet, zoals zij in de woestijn .... Wat had Ik niet voor hen gedaan, veertig jaar lang en toch stelden zij mij op de proef en daagden zij Mij uit, zegt God, vers 8-9. Altijd dwalen zij met hun hart en mijn wegen hebben zij niet gekend, vers 10*. Als u nog twijfelt over wie dit gaat, leest u dan de verzen 16-18. Wat nog belangrijker is, om eens uitvoerig te lezen wat er nu eigenlijk allemaal fout ging in de woestijn. Daarvoor moet u naar Ez 20:4-22. Als u dit gelezen hebt en dat betreft op onze tijd, denkt u dat wij dan niet (gedeeltelijk) dwalen? Houden wij vast aan Gods geboden? En als wij zijn stem heden horen, hoe is het dan met ons gesteld? Verharden wij ons hart of denken wij na als de Heilige Geest tot ons spreekt? Waarom zouden deze voorbeelden op deze manier aangehaald worden denkt u? Omdat wij zo vlekkeloos luisteren naar de stem van de Heilige Geest, of omdat wij meer luisteren naar onze Schriftgeleerden en Farizeeën? Laten we er dus ernst mee maken met het heil dat ons verkondigd is door Yeshua en door hen die het getrouw aan ons doorgegeven hebben. Tweemaal heb ik dit vermeld om duidelijk te maken dat alleen Yeshua en de schrijvers van de bijbelboeken ons het betrouwbare woord hebben verkondigd.

Wanneer u al de verzen doorleest, zal het opvallen dat Heb 3:6-8 en Heb 3:14-15 bijna identiek zijn. Tweemaal in zeer korte tijd worden wij opmerkzaam gemaakt op onze verbondenheid met Christus. Vers 14 *Want wij hebben tot het einde toe deel gekregen aan Christus, mits wij het begin van onze verzekerdheid onverwrikt vasthouden*. Opnieuw wordt er gesproken over mensen die deel gekregen hebben aan Christus. Opnieuw moet gezegd worden dat wij hier ook onder vallen. Dan volgt ook voor de tweede keer de waarschuwing aan ons; *Heden, indien gij zijn stem hoort, verhardt uw harten niet zoals bij de verbittering*. Wij hebben Gods stem gehoord, maar ook zij hadden Gods stem gehoord. Want dat lezen we namelijk in vers 16. *Wie waren het dan, die, hoewel zij zijn stem gehoord hadden, God verbitterden?* Zien wij de ernst van deze waarschuwingen in? Beide hebben we de stem gehoord, maar in hoeverre geven wij gehoor aan die stem? In hoeverre verbitteren wij God?

Voor de derde keer wordt in Heb 4:7 gezegd; *Heden indien gij zijn stem hoort verhardt uw harten niet*. Velen van ons hebben zijn stem gehoord en hebben gehoor gegeven aan zijn stem. Maar in hoeverre zijn wij gehoorzaam geworden en/of gebleven? Of in hoeverre dienen wij nog te gaan gehoorzamen *als* wij tot inzicht gekomen zijn? Is dat misschien waar vers 10 ons voor probeert te waarschuwen? Wanneer wij ons beschouwen als *nakomelingen van Abraham* behoren wij tot het volk van God. Vers 9 *Er blijft dus een sabbatsrust voor het volk van God!*

Wanneer u nu Ps 95:6-11 leest, ziet u hoe een aantal verzen aangehaald worden die hier reeds vermeld zijn. Treffend dat ook in het nieuwe testament de lijn doorgetrokken wordt. Wij beseffen amper hoe nauw we verbonden zijn met Gods volk.

De vijfde verwijzing vinden we in Heb 4. Nog steeds wordt daar naar het volk in de woestijn verwezen. En opnieuw worden wij aangemoedigd om het anders te doen, vers 11 *Laten wij er dus ernst mee maken om tot die rust in te gaan, opdat niemand ten val komen door dit voorbeeld van ongehoorzaamheid te volgen*. Wij herhalen nogmaals om nauwkeurig Ez 20 te lezen, waar precies staat wat er fout ging in de woestijn. Van welke *ongehoorzaamheid* is er sprake? Kennelijk neemt niemand notie van de overeenkomsten tussen Ez 20 en Joh 14, hoewel die er in ruime mate zijn. Laten we eens gaan lezen in Ezechiël 20.

Ez 20:5 Ik maakte Mij aan hun bekend, toen Ik Israël uitverkoos en hen door de woestijn naar het beloofde land leidde. In vers 11 Ik gaf hun mijn inzettingen en maakte hun mijn verordeningen bekend, de mens die ze opvolgt zal daardoor leven.

Joh 14:3 Voor ons wordt ook een plaats bereid in het beloofde land. Joh 14:21 Als wij Gods geboden onderhouden en bewaren zal Hij zich ook aan ons bekend maken. Wat een geweldige overeenkomsten tussen toen en nu.

In Ez 20:12 wordt gesproken over *mijn sabbatten als een teken opdat zij zouden weten dat Ik hen heilig*. Sabbatten staat in het meervoud, het slaat op al de door God ingestelde feestdagen die we kunnen lezen in Lev 23. Dan wordt herhaald in vers 13 dat het opvolgen van Gods inzettingen en verordeningen leidt tot een leven dat alle leven te boven gaat. Het Hebreeuwse woord dat hier vertaald is met leven heeft meerdere betekenissen. 1. Leven, in leven blijven, leven in welstand en voorspoed. 2. Herleven, opleven na een ziekte een teleurstelling een zwakte en ...uit de dood! Wat een geweldige vooruitwijzing naar onze tijd en de toekomstige tijd. Tevens wordt voor de tweede keer naar voren gebracht dat men zich niet hield aan *mijn sabbatten!* Dat het hun zwaar aangerekend wordt blijkt uit Ez 20:16 waar het voor de derde keer herhaald wordt.

Dan vanaf vers 19 wordt het woord gericht tot de kinderen van deze mensen in de woestijn, weer met het advies om de inzettingen en verordeningen na te komen en de sabbatten te onderhouden. Deze feesten(sabbatten) geven juist aan wie hun God is, vers 20 *heiligt mijn sabbatten, dan zullen deze een teken zijn tussen Mij en u, opdat gij weet, dat Ik de Here, u God ben*. Is deze Here ook onze God? Hoe zit het dan met onze sabbatten? Dat is een veelzeggend getuigenis voor ons. Je zou bijna zeggen het wordt vervelend, maar in vers 21 krijgen we weer een herhaling van verzen met dezelfde inhoud. Als God in zijn woord nu voor de vierde keer de inzettingen en verordeningen aanhaalt en verwijst naar zijn sabbatten, dan zou er toch ergens eens een lichtje moeten gaan branden. Misschien denkt u, nou weten we het wel, maar dat zijn menselijke gedachten. God wil ons de les van de geschiedenis tot in den treuren duidelijk maken zodat wij niet vervallen zouden in hetzelfde gedrag. Maar of dat gelukt is, betwijfel ik? In vers 24 wordt voor de vijfde keer hun ongehoorzaamheid neergeschreven. Wat doen wij hiermee? Opvallend is verder ook dat God enerzijds telkens spreekt over zijn inzettingen en verordeningen en anderzijds over de sabbatten. Telkens

worden de sabbatten apart vermeld, net of er een bepaalde extra waarde aan gegeven wordt. Is dat ook de bedoeling? Waarom staat het er juist op deze manier?

Na deze uiteenzetting terug naar Joh 14, ook daar wordt in de verzen 15-24 tot driemaal toe gesproken over het onderhouden en bewaren van Gods geboden, als een teken van liefde van ons ten opzichte van Yeshua. Ook worden er zegeningen beloofd *als* wij handelen naar Gods woord. Wij dienen ons dus af te vragen of wij zijn inzettingen en verordeningen naleven en zijn sabbatten onderhouden? Wij onderhouden voor het overgrote deel niet zijn sabbatten maar onze eigen gekozen rust en feestdagen. Geven wij daar niet mee aan dat de God van Abraham, Izaak en Jakob niet helemaal onze God is? Wij accepteren zijn Zoon als onze Heiland, maar ter ere van Hem, de door Hem ingestelde feesten vieren gaat ons iets te ver. Stel je voor dat de mensen zeggen dat wij Joden zijn of bij de Joden horen! We bedenken allerlei uitvluchten met bijbelverzen om maar niet de feesten des Heeren te hoeven vieren. *Heden indien gij zijn stem hoort .....*

Ezechiël moet spreken tegen de oudsten van Israël, zie Ez 20:3 misschien een verwijzing die wij ook ter harte moeten nemen. Zijn deze verzen ook bestemd voor de oudsten van de gemeenten nu?

Heb 5:9 komt terug op de gehoorzaamheid en het heil. *...en toen Hij het einde bereikt had, is Hij voor allen, die Hem gehoorzamen, een oorzaak van eeuwig heil geworden.* Gehoorzamen wij Hem, dat is de vraag? Als we nu ook nog de verzen 11-14 lezen worden we daar niet echt vrolijk van. Zijn wij toe aan vast voedsel, kunnen wij de rechte prediking verdragen? Als we verder lezen in Heb 6 is daar sprake van de eerste beginselen. Die eerste beginselen zouden wij allang onder de knie moeten hebben, maar als we om ons heen kijken is er nog steeds onenigheid over de doop en zeker over de oplegging van handen. Ook over de opstanding wordt zeer verschillend gedacht. Als we deze dingen niet goed op een rij hebben, hoe kunnen we ons dan richten op het volkomene zoals het vers zegt. Wat wordt bedoeld met het volkomene? Hebben wij wel eens stilgestaan bij de woorden uit de bijbel, die spreken over hoe wij bij Gods volk gevoegd zijn?

Moeten wij ons niet veel meer richten op onze gelovige broeders uit de Joden? Door het bloed van Yeshua zijn zowel de Joden als de heidenen die geloven in één lichaam samengebracht, samengevoegd. Ef 2:11-22 is daar duidelijk over zoals we gezien hebben. Vervolgens worden er in Ef 3:6 drie dingen genoemd die ons, de gelovige uit de heidenen zijn ten deel gevallen. Dat is dat wij - *mede erfgenamen* - zijn, vervolgens - *medeleden* en *medegenoten* van de belofte in Christus. Kortom wij zijn toegevoegd aan Gods volk. Hoe kunnen we nu één lichaam vormen en toch aan allerlei verschillende regels onderhevig zijn. Ieder mens, die een klein beetje verstand heeft, kan en zal toch begrijpen en beamen, dat wanneer je tot één geheel bent samengevoegd, er voor iedereen dezelfde regels gelden. Waarom blijven de gelovigen uit de heidenen toch zo krampachtig vasthouden aan hun vele van oorsprong heidense feestdagen?

Kennelijk maakt niemand er een probleem van, dat er zo'n grote verdeeldheid is in de christelijke geloofsgemeenschappen. Want er wordt weinig tot niets ondernomen om deze verdeeldheid ongedaan te maken. Terwijl toch de bijbel juist spreekt over *eenheid des geloofs en eenheid des Geestes*. Wat betekent deze berustende houding van ons en van onze geestelijke leiders eigenlijk? Dat niet Yeshua als het Hoofd van de gemeente beschouwd wordt, maar dat de geestelijke leiders deze positie claimen? Gods woord maakt nergens melding van al deze van elkaar verschillende christelijke geloofsgemeenschappen. Gods woord spreekt over *het beijveren van de band des vredes om de eenheid van de Geest te bewaren* en spreekt over *het toerusten van de gelovigen tot dienstbetoon, tot opbouw van het*

lichaam totdat wij allen de eenheid des geloofs bereikt hebben. Vreemd dat je daar nooit iemand over hoort spreken of preken. Iedereen staat alleen maar voor eigen parochie te praten. Als niemand van hogerhand van plan is om de eenheid des geloofs te bewerkstelligen, wat weerhoudt ons, de gelovigen in de straat, ervan om niet langer achter wie dan ook aan te lopen, maar alleen nog Yeshua te beschouwen als het hoofd van de gemeente. Als u de bijbel leest over het optreden van Yeshua voordat hij gekruisigd werd, ziet u dat er een hetze gevoerd werd door de – leiders - van het volk om Hem te doden en over te leveren aan de Romeinen. Ook toen werd Hij niet aangenomen door de mensen die de tekenen der tijden zouden moeten hebben kennen. Nu hebben ze Yeshua wel aangenomen, maar over zijn geboden blijven de meningen zeer verdeeld. Ze willen toch zelf een behoorlijke vinger in de geestelijke pap houden over welke feesten de gelovigen dienen te vieren om God te aanbidden. Feesten die niet bijbels zijn en een heidense oorsprong hebben. Feesten die onze gelovige broeders uit de Joden nooit en te nimmer zullen vieren en terecht. En wij maar volharden om afgescheiden te blijven van onze gelovige Joodse broeders en zusters. Het offer van Yeshua heeft ons één gemaakt met hen, maar wij hebben er alles aan gedaan en doen er nog alles aan om toch vooral maar geen eenheid met hen te hoeven vormen. Wat een schande, we zouden ons diep moeten schamen. Maar wat nog veel beter zou zijn is, dat we ons niet alleen schamen, maar dat we ons zouden bekeren, daar is niets mis mee. Wat een getuigenis zou daar van uitgaan.

Satan heeft er eerst alles aan gedaan om het door God gekozen volk te scheiden van de Messias. Daarna, toen door het offer van Yeshua de Jood en de heiden door het geloof in dezelfde positie kwamen te verkeren ten opzichte van God, heeft satan weer een enorme wig gedreven tussen deze twee groepen. En vervolgens heeft hij scheiding aangebracht onder de gelovigen uit de heidenen door een veelheid van verschillende kerken. Verdeeldheid is het grootste resultaat van satan's werk. Hoe lief hebben wij God en de naaste? Wat een kracht zou er van ons uitgaan als we samen met de Joodse gelovigen, Gods geboden zouden naleven. Dat zouden we moeten doen uit dankbaarheid omdat we gered zijn en niet om daardoor gered te worden.

1 Tim 4:16 ... volhard in deze dingen; want als gij dit doet zult gij zowel uzelf als hen, die u horen, behouden.